

РЕШЕНИЕ

№ 444

гр. Пловдив, 26.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Георги В. Чамбов

Членове: Емил Люб. Митев
Антония К. Роглева

като разгледа докладваното от Емил Люб. Митев Въззивно търговско дело № 20225001000539 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК във връзка с чл.25,ал.4 от ЗТРРЮЛНЦ.

С решение № 248/30.06.22 г., постановено по т.д. № 369/22 г. по описа на Пловдивски окръжен съд, е потвърден отказ рег. № *****/***** г. на длъжностно лице по регистрация при АВ, постановен по заявление вх. № *****/***** г. да бъде вписано новоучреденото дружество ЕООД „И. К.“ ЕООД.

Решението се обжалва като незаконосъобразно и неправилно от И. Х. М. - немска гражданка в качеството ѝ на управител на „И. К.“ ЕООД - в процес на учредяване чрез процесуален представител адв. С. К. Х., като се иска същото да бъде отменено и вместо него се постанови друго, с което се отмени отказ рег. № *****/***** г. и се задължи АВ да извърши исканото вписване по заявление вх. № *****/***** г.

От АВ е подаден отговор, в който се поддържат доводи, че обжалваното решение на ПОС е правилно и законосъобразно, съответно обжалваният отказ следва да бъде потвърден. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Пловдивски апелативен съд, като прецени обосноваността и законосъобразността на обжалваното решение и изложените в жалбата оплаквания, намира за установено следното:

Със заявление рег. № *****/**** г е поискано вписване на новоучреденото дружество „И. К.“ ЕООД.

За да отхвърли жалбата срещу постановения отказ, ПОС е споделил мотивите на длъжностното лице по регистрация, че не са налице условия за извършване на исканото вписване, тъй като в ТР е регистриран търговец с наименование „И. К. ЕООД ЕИК *****, като въпреки наличие на разликата в изписването на двете наименования, между тях има звуково и фонетично сходство, което е достатъчно, за да въведе в заблуждение потребителите и евентуалните съконтрагенти на търговеца.

Изложени са съображения, че ДЛР е извършило дължимата проверка по чл. 21, т.7 от ЗТРРЛНЦ относно това дали друго лице няма права върху фирмата или наименованието и дали те отговарят на изискванията по чл. 7, ал. 2 ТЗ при първоначално вписване, при която е действало в рамките на предписаната от специалния закон компетентност. Изложени са мотиви, че в случая не е спазено положителното изискване на чл. 7 от ТЗ за уникалност на фирмата и отрицателното такова - фирмата да не въвежда в заблуждение третите лица, поради което е прието, че обжалваният отказ следва да бъде потвърден.

Жалбоподателят оспорва законосъобразността на горните мотиви на ПОС, като излага оплаквания, че преценката за уникалност на една търговска фирма, а оттам и съответствието ѝ с действащата нормативна уредба следва да се направи въз основа на всички характеризиращи едно дружество елементи: наименование, седалище и адрес, състав на органите на дружеството, предмет на дейност, различни ЕИК и пр. Счита, че сходството в наименованието не е достатъчно, за да се приеме, че е налице нарушение на изискванията на чл. 7, ал.2 от ТЗ, а ако се вземат предвид и останалите изброени елементи, се засилва „уникалността“ на съответното дружество, като по този начин се изключва и възможността за въвеждане в заблуждение на трети лица, които договарят с едното или другото дружество със сходно име, но различаващи се по останалите елементи. Излагат се и доводи, че произнасянето на двете наименования „И. К.“ и „И. К.“ категорично не

може да бъде едно и също, поради което не е налице сходство между двете наименования, граничещо до степен на идентичност.

Настоящият състав на ПАС намира изложените оплаквания за неоснователни. Изискването за *уникалност* касае фирмата на търговското дружество, която съгласно чл. 7, ал.1 от ТЗ е наименованието под което търговецът упражнява занаятието си. Фирмата / наименованието на всяко новоучредено дружество не трябва да е идентично или сходно с по-рано регистрирана фирма. Чл. 11 от ТЗ регламентира изключително право на търговеца, регистрирал определено фирмено наименование, да ползва това наименование, както и право да се иска от всяко трето лице прекратяване използването на фирмата му и обезщетение за причинените от това вреди. Право на иск за установяване на недобросъвестно ползване на фирма и иск за вреди, когато фирмата е идентична или сходна с регистрирана по-рано фирма е уредено и в нормата на чл. 7, ал.4 от ТЗ. От посочената правна регламентация следва извод, че правото на фирма принадлежи на регистрирания я търговец и същото е уредено като изключително право, включващо в своето съдържание правото на търговеца да я използва в цялостната си дейност, забрана на други търговци да използват идентична или сходна фирма, право на обезщетение при нарушаване на тези правила. Т.е. за да се допусне вписването в търговския регистър на новообразувано дружество, следва да се установи, че фирмата, под която то ще упражнява занаятието си, не нарушава възникнало вече право върху фирма на друг правен субект, т. е. че заявеното като фирма наименование не е идентично или сходно с регистрирана по-рано фирма.

Не се споделят доводите, че преценката за уникалност включва всички елементи, характеризиращи едно дружество, включително седалище и адрес на управление, предмет на дейност, ЕИК, състав на органите и т.н. Подобно тълкуване не съответства на смисъла на цитираните правни норми, изискващи именно наименованието на търговеца да не е идентично или сходно с вече регистрирано наименование /фирма/.

В конкретния случай единствената разлика между фирмата на новоучреденото дружество и вече регистрираното такова е наличието на двойна буква "***" във фирмата на регистрираното дружество. Произнасянето на тази двойна буква "***" не може да бъде категорично различно от

произнасянето на единични "*". На практика произнасянето на двата варианта е по един и същи начин, което води до идентично звучене на двете наименования. Вярно е, че би могло да се акцентира върху двойното "***" и същото да се изговори по-бавно и отчетливо, но това не е равнозначно на липса на недопустимо сходство с вече регистрираната фирма.

Горното налага извод, че разглежданата жалба е неоснователна и атакуваното решение на ПОС следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

По претенцията за юрисконсултско възнаграждение:

В отговора на жалбата е направена претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция, която съдът намира за неоснователна по следните съображения:

Производството по чл. 25 от ЗТРРЮЛНЦ е едностранно и безспорно, което обстоятелство е относимо към преценката на въпроса за дължимостта на разноските. Отговорността за разноски и присъща по правило само за спорните съдебни производства, в които право на разноски има страната, в чията полза е разрешен съответният правен спор. В производството по чл.25 от ЗТРРЮЛНЦ АВ не притежава процесуалното качество на страна на делото, поради което не дължи разноски, нито има право на такива, независимо от разпоредбата на чл. 25, ал.6 от ЗТРРЮЛНЦ. Принципът, че едностранният характер на производството по обжалване на отказите на ДЛР към АВ е несъвместим с отговорността за разноски, като новата разпоредба на чл. 25, ал.6 от ЗТРРЮЛНЦ не следва да се прилага буквално, а корективно, е възприет в цяла поредица от съдебни актове на ВКС, като се приема, че същата следва да се тълкува във връзка с разпоредбата на чл. 541 от ГПК, съгласно която разноските по охранителните производства са за сметка на молителя, а друга страна в това производство просто няма.

В този смисъл са и цитираните в обжалваното решение съдебни актове на ВКС.

Ето защо претенцията на АВ за присъждане на юрисконсултско възнаграждение не следва да бъде уважена.

По тези съображения Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 248/30.06.22 г., постановено по т.д.
№ 369/22 г. по описа на Пловдивски окръжен съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____